

Ihme!pavat

- Jotta jokainen lapsi löytäisi supervoimansa

Ladulla

- Nyt hiihtämään! Saaran isä hihkui.

Oli hiihtoloman ensimmäinen päivä ja isä oli innoissaan. Hän hyppelehti ja hyräili keittiössä kuvitellun musiikin tahtiin, kooten itselleen voileipää pitkissä kalsareissa ja poolossa. Muu perhe katseli häntä aamupalapöydän äärestä rauhallisena. Tämä oli tavallista.

Tänäkin vuonna isä oli odottanut hiihtolomaa joulusta asti - ja erityisesti ladulle pääsyä. Arkena hän ei edistynyt koskaan hiihtämään, mutta lomalla ja mökillä oli toista. Siitä piti ottaa kaikki irti.

- Teemu ja Saara, vaatteet päälle reippaasti. Te tulette mukaan, isä hoputti.
- Mitä? Lapset valpastuivat.
- Miksi?

Yleensä isä porskutti tutun mökkimaaston latuja aamuin yksin. Saara ja Teemu olivat suunnitelleet viettävänsä ensimmäisen loma-aamunsa rauhassa, katsellen piirrettyjä yöpuvussa. Heitä ei todellakaan kiinnostanut lähteä huhkimaan hiihtoladulle.

- Koska ollaan HIIHTOLomalla, isä sanoi painokkaasti.
- Raitista ilmaa ja reipasta mieltä - pirteä aloitus päivään!
- Niin, meillä on hiihtoLOMA, Teemu vastusti.
- Me voidaan hiihtää joskus myöhemmin. Iltapäivällä. Tai huomenna. On koko viikko aikaa.

Mutta vastalauseiden mutina oli turhaa. Äiti ja Konsta saivat jäädä yöpuvuissa vilkuttamaan ikkunasta, kun isä, Saara ja Teemu lähtivät monot jalassa ja sukset ja sauvat käsissä lampsimaan latua kohti.

Samoja latuja oli hiihdetty porukalla monet kerrat, joten reitti oli lapsillekin tuttu.

- Hiihdetään omaan tahtiin, isä linjasi.
- Te voitte hiihtää pikkulenkin ja minä kierrän pidemmän. Tavataan sitten tässä ja mennään takaisin mökille yhtä matkaa. Minä odotan teitä.

Kolmikko lähti liikkeelle yhtäaikaan, mutta isä hävisi näkyvistä nopeasti. Saara ja Teemu jäivät sivakoimaan keskenään. Hiihto ei ottanut sujuakseen. Sukset lipsuivat ja hiki norui selkää pitkin. Ylämäet tuntuivat loputtoman jyrkiltä ja alamäet surkean lyhyiltä ja loivilta.

- Ei tästä tule mitään, Teemu puuskahti ja pysähtyi.
- Milloin me oikein ollaan perillä?
- Tässä menee koko elämä, Saarakin totesi.
- Mun pipokin on jo ihan märkä. Mä tahdon takaisin mökille!
- Niin mäkin, Teemu huokasi.
- Eikun jatketaan. Me ollaan liian pitkällä kääntymään enää ympärikään.
- Hetkinen! Saara keksi.
- Anna mulle sun sauvojen päät, hän sanoi.
- Ja pidä kiinni!

Saara sulki silmänsä, keskittyi ja alkoi mielikuvitella.

Hänen ripsensä alkoivat kasvaa. Ne pitenevät ja tuuhenivat, kunnes melkein hipoivat suksien kärkiä. Sitten Saara alkoi räpyttää. Hän aloitti hitaasti ja kasvatti vauhtia vähitellen. Ripsien raskas läiske pölyytti lunta ja lennätti irtonaisia oksanpätkiä, neulasia ja puhtaaksi kaluttuja kävynrankoja ympäriinsä.

Lapset asettuivat junaksi. Teemu edellä ja Saara perässä. Ripsien nostattama tuuli tarttui Teemun takkiin, pullisti sen purjeeksi ja työnsi hänet liikkeelle. Sauvat nykäisivät kiinni pitelevän Saarankin mukaan.

- Täähän toimii! Teemu hihkui.
- Räpytä lisää!

Ja Saara räpytti. Lapset suorastaan lensivät eteenpäin. Ylämäet, alamäet... Ilman hikeä. Välillä vastaan tuli muita aamulenkillä olevia hiihtäjiä, mutta Teemu leikki sumutorvea ja töräytteli heille varoituksia. Hiihtäjiä hyppi oikealle ja vasemmalle penkalle kiireesti pois tieltä, kun kaksikko viiletti ohi.

Hetkessä lenkki oli ohi ja lapset perillä tapaamispaikassa. Isää ei näkynyt vielä missään. Kun isä hetken päästä puuskutti hikisenä paikalle, Saara ja Teemu seisoivat lähtövalmiina ladun vieressä, sukset ja sauvat olkapäillä, ilman merkkiäkään rasituksesta.

- Kyllä sua on odotettukin, Saara hymyili isälle.
- Joko mennään?

- Te olette jo täällä? Miten...? Isä änkytti.
- Me tultiin reippailemaan eikä katselemaan maisemia, Teemu totesi olkiaan kohauttaen.

Lapset iskivät toisilleen silmää ja lähtivät kävelemään mökkiä kohti. Isä keräsi kamat ja tuli perässä päätään puistellen.

- Uskomatonta, hän mutisi itsekseen.

